

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Martinem Valehrachem v právní věci žalobce: **Ochranná organizace zvukařů – autorů, o.s., se sídlem Žitná 1575/49, Praha 1, IČ: 266 30 192, zast. advokátkou: Mgr. Lucie Tycová Rambousková, se sídlem jako žalobce, proti žalovanému: M + M International Ltd, s.r.o., se sídlem Tiskařská 620/8a, Praha 10, IČ: 64506274, zast. advokátem: JUDr. Ivan Werl, se sídlem Vrchovecká 74/2, 594 01 Velké Meziříčí, o 486,-Kč s přísl.,**

t a k t o :

I. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci částku ve výši 486,-Kč společně s úrokem z této částky ve výši 9,25 % od 27. 5. 2009 do 30. 6. 2009; ve výši 8,5 % od 1.7. 2009 do 31. 12. 2009; ve výši 8 % od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010; ve výši 7, 75 % od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, a dále od 1. 7. 2012 do zaplacení ve výši dle nařízení vlády č. 163/2005 Sb. ve výši repo sazby stanovené ČNB zvýšené o 7 % k prvnímu dni každého pololetí, kdy bude prodlení trvat, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení na účet Mgr. Lucie Tycové Rambouskové do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 6.780,-Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu na zaplacení sporné částky s odůvodněním, že spravuje majetková práva autorů – zvukařů a je kolektivním správcem ve smyslu § 95 a násl. autorského zákona na základě rozhodnutí MK ČR z 15. 11. 2006, a jako takový uzavřel 6. 10. 2008 se žalobcem licenční smlouvu, kterou poskytl oprávnění k užití předmětu ochrany

způsobem dle § 23 autorského zákona, tedy provozováním rozhlasového či televizního vysílání. Žalovaný se zavázal zaplatit žalobci autorskou odměnu, na kterou vystavil žalovaný na rok 2009 fakturu splatnou 26. 5. 2009, která přes upomínku zaplacená nebyla.

Žalovaný navrhoval, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta s odůvodněním, že pokud se žalobce odvolával na licenční smlouvu z 6. 10. 2008, tato nebyla podepsána osobou oprávněnou za žalovaného jednat, tedy jediným jednatelem, který byl v den údajného podpisu v ČLR, smlouvu nepodepsal ani prokurista, pan K., na smlouvě není jeho podpis. Dále žalovaný tvrdí, že neprovozoval ani ze záznamu rozhlasové, ani televizní vysílání, které by se týkalo předmětu ochrany. Dále namítal, že činnost mistrů zvuku lze považovat za autorskou tvůrčí činnost pouze ve velmi omezeném rozsahu. Odkázal na judikaturu německých soudů, kde je uznáváno autorství mistru zvuku pouze v dílčí části filmové tvorby, pokud na ní mistři zvuku vkládají svůj tvůrčí autorský prvek. Má zato, že na pouštění rozhlasu v restauraci se ochrana nemůže vztahovat. Dále žalovaný namítal, že pokud autorská práva spravuje více než dvě organizace má uživatel právo požadovat po nich, aby byla uzavřena jediná smlouva, s odkazem na § 101 odst. 11 AZ. Při jednání dále žalovaný namítal, že v provozovně xxx v xxx provozují jediné zařízení k produkci hudby, jedná se o speciální přijímač internetových rádií, který je naprogramován na příjem zahraničních jazzových rádií z USA, což žalovaný doložil čestným prohlášením pěti zaměstnanců. Dále po replice žalobce namítal žalovaný, že pokud měla smlouvu podepsat sekretářka, byla ve funkci 3 měsíce, nebyla zaučená a neměla oprávnění za firmu jednat.

Soud provedl důkaz rozhodnutím MK ČR z 15. 11. 2006, osvědčením o registraci k plátcovství DPH zástupkyně žalobce, výstupem z živnostenského rejstříku týkající se žalované, licenční smlouvou z 6. 10. 2008 s přílohou, fakturou č. 902791 s přílohou, fakturou č. 902719 z 26. 5. 2009, upomínkou z 13. 8. 2009 s doručenkou, upomínkou z 28. 6. 2010, fakturou z 29. 10. 2008 s dokladem o zaplacení, rozhodnutím MK ČR z 26. listopadu 2010 s doložkou právní moci, úplným výpisem z obchodního rejstříku žalované firmy, čestným prohlášením z 24. 1. 2012, výstupem z internetových stránek žalobce. Pokud byl navrhován důkaz výsledkem svědků, kteří podepsali čestné prohlášení, soud považuje tento důkaz za nadbytečný, s ohledem na níže uvedené právní hodnocení předmětu sporu. Pokud bylo navrhováno vypracování znaleckých posudků, kterými by mělo být zjištěno, zda činnost zvukařů je autorskou činností, a pokud byl navrhován důkaz spisem MK ČR sp.zn.: MK9656/2009, aby se mohl žalobce seznámit se znaleckými posudky, který v rámci nich byly vypracovány, soud považovat tento důkaz za nadbytečný, s ohledem na pravomocná rozhodnutí MK ČR z nichž soud vychází .

Z výše uvedených důkazů, z obou rozhodnutí Ministerstva kultury má soud osvědčeno, že žalobce má oprávnění k výkonu kolektivní správy práv autorů – zvukařů mimo jiné v rozsahu § 23 aut. zák., když z rozhodnutí vyplývá, že před udělením oprávnění byly vypracovány znalecké posudky, ze kterých vyplývá, že výsledkem tvůrčí činnosti profese mistr zvuku – sound designer, mohou být výtvořky s parametry autorského díla. Soudu není známo, že by nyní běželo nějaké řízení, které by směřovalo proti žalobci k odnětí práva spravovat práva dobrovolně či povinně kolektivně spravovaná, jak jsou vymezená v rozhodnutí z roku 2006. Soud proto vychází z pravomocných rozhodnutí MK ČR (§ 135 odst. 2 věta druhá o.s.ř.), dle kterých má žalobce příslušná oprávnění jak tvrdí v žalobě. Dále bylo zjištěno, že žalovaný je označen v žalobě tak, jak je zapsán v obchodním rejstříku, že byla platně uzavřena smlouva mezi účastníky řízení, kterou jak vyplývá z kontextu za žalobce uzavřela Andrea S., která vládla razítkem žalované firmy. Touto smlouvou bylo žalobcem

žalovanému uděleno oprávnění užít předmět ochrany při provozování ze záznamu, jeho přenosu a dále provozováním rozhlasového či televizního vysílání, když smlouva byla uzavřena na 1 rok s tím, že se automaticky prodlužuje na další 1 rok, nebude-li uplatněno jeho ukončení v době nejméně 3 měsíce před uplynutím určité doby. Výpověď smlouvy namítána nebyla. Z přílohy vyplývá, že licenční smlouva byla uzavřena na rok 2008 a smlouva se týká jednoho zvukového přístroje, včetně dvou reproduktorů za částku 384,-Kč + DPH. Z faktury č. 902719 bylo zjištěno, že se jedná o vyúčtování odměny za rok 2009, když v souladu se smlouvou byla odměna zvýšená o 6,3 %, tedy inflaci za rok 2008 (viz článek 5 odst. 4 licenční smlouvy), když základní sazba pro tento rok činila 408, 40 Kč, s DPH spornou částku. Bylo zjištěno, že žalobce upomínal žalovaného o zaplacení sporné částky upomínkami z 13. 8. 2009 a 28. 6. 2010, které byly doručeny 17. 8. 2009, resp. 29. 6. 2010. Dále bylo zjištěno, že faktura za rok 2008, tedy první rok smlouvy byla zaplacená 13. 11. 2008. Z čestného prohlášení vyplývá, že 5 zaměstnanců žalované tvrdí, že v provozovně xxx je jediným zařízením pro reprodukci hudby speciální přijímač internetových rádií, který je naprogramován na příjem zahraničních jazzových rádií, vysílaných z USA. Z výstupu z internetových stránek žalovaného nevyplývá, že by došlo k zpochybnění oprávnění žalobce k zastupování autorů.

Soud zhodnotil provedené důkazy, každý zvlášť a všechny ve vzájemné souvislosti a dospěl k závěru, že žaloba byla podána po právu, jedná se o plnění dle platně uzavřené licenční smlouvy. Pokud byla namítána její neplatnost proto, že byla uzavřena, podepsána za žalovanou firmu někým, kdo není oprávněn za firmu jednat, tedy ani jednatelem, ani prokuristou, zde soud konstatuje, že dle § 20 odst. 1 a 2 obč. zák., právní úkony právnické osoby ve všech věcech činí ti, kteří k tomu jsou oprávněni smlouvou o zřízení právnické osoby, zakládací listinou, nebo zákonem (statutární orgány). Za právnickou osobu mohou činit právní úkony i jiní její pracovníci, nebo členové, pokud je to stanoveno ve vnitřních předpisech právnické osoby, nebo je to vzhledem k jejímu pracovnímu zařazení obvyklé. Překročí-li tyto osoby své oprávnění, vznikají práva a povinnosti právnické osoby jen potud, pokud se právní úkony týká předmětu činnosti právnické osoby a jen tehdy, jde-li o překročení, o kterém druhý účastník nemohl vědět. Na úkony týkající se předmětu sporu nelze aplikovat obchodní zákon, protože výkon kolektivní správy není podnikáním dle § 97 odst. 3 aut. zák. č. 121/2000 Sb.

V posuzovaném případě zjevně učinila právní úkon za žalobce Andrea S., která sice dle žalovaného neměla oprávnění k takové činnosti, avšak dopustila se excesu, o kterém žalobce nemohl vědět, s ohledem na skutečnost, že k podpisu zjevně došlo v místě, kde byl chráněný repertoár užít, tedy v xxx a za žalobce někým, kdo vládnul firemním razítkem předmět smlouvy byl bagatelní. Dále bylo osvědčeno, že žalovaný za první rok platnosti smlouvy řádně plnil dle smlouvy, nezpochybňoval její platnost. Pokud bylo namítáno, že chráněná díla nebyla užívána, licence byla poskytována nikoli za užívání, ale za možnost užívání a bylo jen na žalovaném, zda toto právo užije či nikoliv (viz § 46 odst. 1 aut. zák. a smlouva z 6.10.2008). Jak vyplývá z čestného prohlášení zaměstnanců žalované firmy, tak žalovaná má v provozovně zařízení, které je způsobilé příjmu rozhlasového vysílání, které je způsobilé vysílat chráněný repertoár. Pokud v jednací síni bylo tvrzeno, že žalovaná zaplatila fakturu za první rok omylem, že smlouvu podepsala osoba, která k tomu nebyla oprávněná, je jen na žalované firmě, aby odstranila vady ve své vlastní činnosti, které v rámci sporu nelze vykládat ve prospěch žalovaného. Pokud žalovaný má zato, že chráněný repertoár fakticky neuvžívá, je jen na něm, aby licenční smlouvu v souladu s článkem IX odst. 1 vypověděl.

S ohledem na vše shora uvedené nezbylo soudu, než žalobě vyhovět v plném rozsahu a přiznat žalovanou částku i s příslušenstvím běžícímu ode dne následujícím po dni splatnosti faktury. Sporná částka byla přiznána s příslušenstvím – úrokem z prodlení, který byl stanoven v souladu s nařízením vlády č. 163/2005 Sb., tedy ve výši repo sazby stanovené ČNB zvýšené o 7 procent vždy k prvému dni kalendářního pololetí, když povinnost platit úroky z prodlení trvá do zaplacení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je v souladu s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř.. Soud přiznal žalobci náhrady nákladů, které byly spojeny s účelným hájením práva za zaplacený soudní poplatek ve výši 300,-Kč, paušální odměnu dle § 3 odst. 1 bod 1., ve výši 4.500,-Kč, 3x 300,-Kč paušální náhrada hotových nákladů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za převzetí zastoupení, podání žaloby a účast u jednání, když nároky vyplývající z advokátních tarifů byly přiznány společně 20 % DPH dle § 137 odst. 3 o.s.ř., protože bylo osvědčeno, že zást. žalobce je plátkyní této daně.

**P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné (§ 202 odst. 2 o.s.ř.).
Nebude-li plněno dle rozsudku řádně a včas, je titulem pro výkon rozhodnutí.**

V Praze dne 26. ledna 2012

JUDr. Martin **V a l e h r a c h**, v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení: Ilona Jiranová